

186 písm. a) tr. zák., nesprávné podřadění pod zákon. Stížnost je v právu. § 177 tr. zák. vyslovuje všeobecnou zásadu, že, má-li se krádež podle §u 176 tr. zák. přičítati pachateli za zločin jen pro jeho vlastnost, není ani účastenství, ani spoluvinu pokládati za zločin. Této zásady nelze ovšem užiti na případy, kde spoluvinník neb účastník dle §u 5 tr. zák. jest stejně jako pachatel sám k okradenému v poměru §u 176 II. b) neb c) tr. zák. Avšak vyloučení této všeobecné zásady nelze rozšířiti i na pomocníky po spáchání zločinu dle §u 6 tr. zák., kteří se nedopouštějí téhož zločinu jako přímý pachatel, nýbrž zvláštního zločinu podílnictví na krádeži podle §u 185 tr. zák. V projednávaném případě mohla by přijíti v úvahu jen kvalifikace podle §u 186 písm. a) tr. zák., neboť dle ceny převzatých věcí není dána kvalifikace dle §u 186 písm. b) tr. zák. Ustanovení §u 186 písm. a) tr. zák. má na mysli případy, kde bylo podílníkovi dle obnosu nebo hodnoty věci nebo z příběhu povědomo, že byla krádež spáchána způsobem takovým, který ji činí zločinem, zdůrazňuje však při tom, že nemá na mysli případy, kde zločinný způsob záleží toliko v osobní vlastnosti pachatelově. Jednání obžalovaného, který na sebe převedl věci odcizené Karlem V-em jeho mistru Františku Ch-ovi v úhrnné ceně 130 Kč, zakládá s hlediska právě uvedených právních úvah skutkovou podstatu přestupku podílnictví na krádeži podle §u 464 tr. zák., a nikoliv, jak mylně za to má nalézací soud, skutkovou podstatu zločinu podílnictví na krádeži podle §§ů 185, 186 písm. a) tr. zák.

Čís. 1549.

Pro kvalifikaci krádeže podle §u 174 II. c) tr. zák. nesejde na tom, zda překážka jest snadno či těžko odstranitelná; rozhoduje, že závěradlo je takovým, že překáží volnému přístupu nepovolaných osob a skutečnému nakládání s uzavřenou věcí.

Při použití kvalifikace §u 176 II. a) tr. zák. dlužno přihlížeti i k předchozímu potrestání pro krádež podle vojenského trestního zákona.

(Rozh. ze dne 14. března 1924, Kr I 744/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 9. března 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonané krádeže podle §§ů 8, 171, 173, 174 II a, c) a 176 II. a) tr. zák., — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Svědék Michal Ž. udal sice, že zámek od chlívků, kam obžalovaný se svým společníkem chtěl vniknouti, byl skoro bezcenný, ale uvedl to jen na odůvodněnou toho, že neutrpěl vlastně žádné škody; z toho nelze však ještě dovozovati, jak se stížnost pokouší, že zámek neměl proto žádné ceny, poněvadž prý se patrně nedal zavřít, že proto pachatelům nebylo zdolávati žádné překážky, položené k ochraně věci před osobami cizími, a že tudíž není opodstatněna kvalifikace podle §u 174 písm. c)

tr. zák. Byloť četnictvem na místě samém zjištěno, a soud běře za prokázáno, že pachatelé se do chlívků dobývali, a že zámek od něho byl uražen železnou zástrčkou, která byla na místě činu nalezena. Za tohoto stavu věci je oprávněna ona kvalifikace. Neboť na tom, zda překážka snadno nebo těžko je odstranitelnou, nesejde. Rozhodno je, že zavěradlo je takovým, že tvoří překážku volnému přístupu osob nepovolaných a skutečnému nakládání s věcí uzavřenou. Byly-li dvěře u chlívků opatřeny zámkem tak, že mohly býti osobou nepovolanou otevřeny, jen když byl zámek násilně odstraněn, v tomto případě uražen, je tím dán zákonem požadovaný poměr uzavření. Zámek poskytoval tudíž oprávněnému zvýšenou bezpečnost proti vniknutí osob nepovolaných do prostory takto chráněné.

Stížnost popírá dále neprávem také kvalifikaci podle §u 176 II. a) tr. zák. tvrdíc, že obžalovaný byl trestán pro krádež pouze jednou a to v roce 1920 pro přestupek a tedy nikoli dvakrát, jak to ono ustanovení zákona žádá. Leč stížnost přehlíží, že dle seznamu trestů byl obžalovaný rozsudkem divisního soudu v Terezíně ze dne 3. července 1918 trestán pro zločin krádeže podle §§ů 457, 459 a 461 v. tr. zák. 8měsíčním těžkým žalářem. Na tento trest jest zřetel vzíti, poněvadž při použití kvalifikace podle §u 176 II. a) tr. zák. dlužno přihlížeti i k potrestání, k němuž došlo pro krádež dle vojenského zákona trestního. Dovolání se důvodu zmatečnosti čís. 10 §u 281 tr. ř. je proto pochybeno a stížnost věcně bezdůvodna.

Čís. 1550.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Tabák a tabákové výrobky jsou předměty potřeby, leč by šlo o vzácné, důsledkem toho drahé a svou cenou širokým vrstvám kuřáků nedostupné druhy.

(Rozh. ze dne 14. března 1924, Kr II 489/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Olomouci ze dne 1. října 1923, pokud jím byl obžalovaný František B. sprostěn podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin pletich kuřivem podle §u 11 čís. 4 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a pro přestupek předražování podle §u 7 odstavec první téhož zákona, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Dle rozsudkového zjištění živil se obžalovaný František B. od května 1921 tím způsobem, že kupoval od vojínů v K. kuřivo, které pak zase dále prodával. Celkem koupil 48 krabic cigaret »Zora« po 17 Kč a prodával je po 20 Kč, 101 krabici sportek po 35 Kč a prodával je po 40 Kč, 1 krabici egyptek za 45 Kč a prodal ji za 50 Kč, 1950 doutníků po 90 h a prodával je po 1 Kč. V rozsudkových důvodech se uvádí, že tabák je